

Sygn. akt II Ca 2347/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Zgud

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 roku w Krakowie na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym sprawy z powództwa S. W. przeciwko A. B.

o zapłatę na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I C 310/17/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie: „I. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powódki S. W. kwotę 1.399,00 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 października 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 346,39 złotych (trzysta czterdzieści sześć złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.”

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powódki S. W. kwotę 165,00 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Zbigniew Zgud

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 29 grudnia 2017 roku

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Ponieważ Sąd Okręgowy nie przeprowadził postępowania dowodowego, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, przy przyjęciu ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Słusznie zarzuca się w apelacji, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił w swoich rozważaniach faktu, że pozwany nie ustosunkował się do reklamacji powódki złożonej pismem datowanym na (...) roku.

Umowa sprzedaży zawarta została między stronami (...) roku. Znajdą do niej zatem zastosowanie przepisy Ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. poz. 1176, z 2004 r. poz. 959, z 2009 r. poz. 960 oraz z 2011 r. poz. 169 i 432). Zgodnie bowiem z art. 51 Ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (czyli przed 25 grudnia 2014 roku) stosuje się przepisy dotychczasowe. Artykuł 8 ust. 1 Ustawy o sprzedaży konsumenckiej przewidywał, że w razie niezgodności towaru z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Najistotniejsze jednak dla niniejszej sprawy jest to, że w art. 8 ust.

3 cyt. ustawy wprowadzono zasadę, że jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego wymienione wyżej żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. We wspomnianym piśmie z (...) roku powódka wskazywała na wady (...) i żądała wymiany na nowy. Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego pismo to doręczono pozwanemu (...) roku. Brak w aktach sprawy twierdzeń i dowodów wskazujących na to aby przed (...) roku pozwany ustosunkował się w jakikolwiek sposób do zgłoszonego żądania. Wręcz przeciwnie, a raportu naprawy nr (...) (k. 23) wynika, że naprawę zakończono (...) roku i wykonano ją w ramach naprawy gwarancyjnej polegającej na wymianie wadliwych części i aktualizacji oprogramowania. Raport naprawy wskazuje zatem na zasadność twierdzenia powódki o niezgodności towaru z umową, skoro naprawa została wykonana w ramach procedury gwarancyjnej. Co więcej, pozwany nie zaprzeczył w czternastodniowym terminie, że nie uznaje reklamacji. Tym samym trzeba przyjąć w myśl art. 8 ust. 3 cytowanej ustawy, że uznał reklamację i uznał żądany sposób usunięcia niezgodności. Skoro trzeba uznać, że pozwany uznał reklamację i nie dokonał wymiany aparatu to powódka była uprawniona do odstąpienia od umowy. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 4 cytowanej ustawy jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość żądaniu naprawy lub wymiany w odpowiednim czasie, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy. Tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie IV CSK 75/12 (cyt. za Lex) wskazując, że „[b]rak odpowiedzi na zgłoszone przez kupującego żądanie stwarza fikcję jego uznania i tak jak przy uznaniu roszczenia oznacza przyznanie przez sprzedającego okoliczności niezgodności towaru z ustawą oraz zgodę co do treści żądania, a więc sposobu doprowadzenia do zgodności towaru z umową, jeżeli został on przez uprawnionego określony w treści żądania. Po bezskutecznym upływie terminu określonego w art. 8 ust. 3 u.sp.k. sprzedający, który nie udzielił w ustawowym terminie odpowiedzi na żądanie naprawy albo wymiany towaru, nie może skutecznie uchylać się od odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową, może natomiast podnosić zarzut niemożności świadczenia. (...) Przyjęte rozumienie znaczenia i celu unormowania przyjętego w art. 8 ust. 3 u.sp.k. odpowiada ogólnym celom ustawy, mającej zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z inkorporowanej w nią dyrektywy nr (...) z dnia 25 maja 1994 r. o niektórych aspektach sprzedaży towarów konsumenckich i związanych z tym gwarancji (Dz.U. UE L. 1999, Nr 171, poz. 12.) zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów, rzeczywistą i efektywną realizację ich praw i wzmocnić zaufanie konsumenta.” W takiej sytuacji (na co wskazuje także Sąd Najwyższy w cyt. wyżej wyroku) to sprzedawca (pозwany) winien wykazać, że niezgodność towaru z umową nie istniała w dacie sprzedaży. Na skutek bierności sprzedawcy dochodzi do zmiany rozkładu ciężaru dowodu. Ciężar ten spoczywa już nie na powódce, lecz na pozwanym. Innymi słowy, to pozwany winien był wykazać, że usterki aparatu spowodowane były czym innym niż jego konstrukcją czy też cechami zastosowanych materiałów i podzespołów. Złożone do akt dowody nie dają tymczasem podstaw do przyjęcia, że niezgodność z umową wynika z czegoś innego niż określone cechy produktu. Nic w sprawie nie wskazuje na to, że tak zwane „przepalenie” wyświetlacza powstało z jakichkolwiek innych przyczyn niż sama konstrukcja aparatu lub wadliwość poszczególnych jego części. Jednocześnie od daty sprzedaży do ujawnienia się wady nie upłynął jeszcze dwuletni termin z art. 10 ust. 1 ustawy po którego upływie sprzedawca jest zwolniony z odpowiedzialności za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową. W takiej sytuacji powódka była uprawniona do odstąpienia od umowy. Skoro zaś od umowy skutecznie odstąpiła, to zgodnie z art. 494 k.c. może domagać się zwrotu ceny. Zgodnie bowiem z cyt. przepisem strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. W konsekwencji powódka, która zakupiła przedmiotowy aparat telefoniczny za cenę (...) zł ma prawo domagać się zasądzenia tej kwoty na jej rzecz. Może także żądać odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. Skoro oświadczenie o odstąpieniu od umowy doręczone zostało pozwanemu (...) roku, to (...) roku (to jest w dniu od którego powódka domaga się zasądzenia odsetek) pozwany pozostawał w opóźnieniu z wykonaniem obowiązku zwrotu otrzymanej ceny. Żądanie pozwu było zatem uzasadnione, co musiało prowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Zmiana obejmuje także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania. Uwzględnienie powództwa nakłada na pozwanego obowiązek zwrotu powódce kosztów postępowania na zasadzie art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty złożyła się opłata od pozwu (30 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego (270 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i wydatki związane z kosztami korespondencji (29,39 zł). Nie ma podstaw do zasądzania dodatkowego wynagrodzenia pełnomocnika substytucyjnego i dodatkowej opłaty skarbowej

od drugiego pełnomocnictwa. Koszty ustanowienia kilku pełnomocników w sprawie jak niniejsza nie mogą być uznane za uzasadnione dla celowości dochodzenia roszczenia powódki.

Wobec uwzględnienia apelacji o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na tożsamej podstawie (art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Na koszty te składa się opłata sądowa od apelacji (30 zł) i koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika (135 zł) zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.